

M MARGARET
MAZZANTINI

Nu te mișca

Traducere din limba italiană
de Gabriela Lungu

POLIROM
2013

Celularul vibrează. L-am așezat pe pervaz pentru că acolo are semnal mai bun. Nu răspund imediat, deschid larg fereastra, apoi apăs pe butonul verde. Am nevoie de aer. Vocea mamei tale este incredibil de aproape, nu se aude nici un zgomot de aeroport în jurul ei, nici un anunț de avioane care sosesc sau pleacă.

— Timo, tu ești?

— Da.

— Mi-au spus...

— Ce ți-au spus?

— Că cineva din familia mea a avut un accident... am în mână biletul de întoarcere.

— Da.

— E Angela?

— Da.

— Ce are?

— A căzut cu scuterul, acum o operează.

— Operează ce?

— Creierul.

Nu plânge, urlă în receptor ca și cum cineva ar rupe-o în bucăți. Urletul încetează brusc și se aude din nou vocea ei înabușită, falsă.

— Ești în spital?

— Da.

— Ce-au spus? Ce spun?

— Au încredere, da...

— Dar tu? Tu ce spui?

— Eu spun că...

Un hohot de plâns îmi urcă în gât, dar nu vreau să plâng.

— ...Să sperăm, Elsa, să sperăm.

Mă aplec afară pe ferestra... De ce nu cad?
De ce nu cad acolo jos, unde se plimbă doi
bolnavi cu paltoanele peste pijama?

— Când pleci?

— Peste zece minute cu British.

— Te aștept.

— Dar casca? Nu aveai casca?

— N-o legase.

— Cum? Cum n-o legase?

De ce n-ai respectat acordul, Angela? De ce
tinerețea înseamnă atâta neatenție? Un zâmbet
în vânt și la naiba, mamă. I-ai tăiat picioarele,
capul. Cum o să faci să-i ceri scuze acum?

— Timo?

— Da?

— Jură-mi pe Angela că Angela n-a murit.

— Îți jur. Pe Angela.

Jos bolnavii s-au oprit, s-au așezat pe o bancă
și fumează. Pe lângă straturile de flori trece o
femeie între două vârste, cu un palton cărămiziu.
Omenirea, fetițe, omenirea care mișună. Ome-
nirea care merge înainte. Ce-o să se întâmple cu
noi, cu mine și cu mama ta? Ce-o să se întâmple
cu chitara ta?

Am făcut dragoste, apoi am rămas nemişcaţi ascultând zgomotul maşinilor pe viaduct, atât de aproape încât par să treacă pe acoperiş. Trebuie să mă îmbrac şi să mă întorc acasă, dar mi-e greu să mă desprind de pacea care ne ţine prizonieri. *Unde îmi sunt şosetele, pantalonii, cheile de la maşină...* dar deocamdată rămân nemişcat. Măine plec, trebuie să particip la un congres de chirurgie oncologică, nu am nici un chef să merg. Italia îmi mângâie încet braţul, măsoară singurătatea cu care va rămâne. Îmi imaginez sala de conferinţe, ochelarii, chipul meu din spatele numelui tipărit, colegii cu fotografia trasă în plastic agăţată de haină, halatul hotelului, frigiderul din cameră noaptea...

— Vino cu mine.

Îşi întoarce capul pe pernă, are ochii larg deschişi, neîncrezători.

— Vino.

Dă din cap.

— Nu, nu.

— De ce?

— Nu ştiu cu ce să mă îmbrac.

— Pune-ţi chiloţii, arăţi foarte bine în chiloţi.

Mai târziu, în toiul nopţii, corectez comunicarea, o parcurg, mă duc înainte şi înapoi cu un creion roşu, subliniez, şterg, adaug, îi telefonez.

— Dormeai?

— E mai bine să nu vin, nu-l așa?

- Trec să te iau la ora șase. E prea devreme?
- Dacă te răzgândești, nu-ți face probleme.

La șase dimineața este deja în stradă, gata machiată. O palată în umbră. O sărut, are pielea rece.

- De cât timp aștepti?
- De-abia am coborât.

Dar e înghețată. Are o jachetă cu umerii prea ridicați, care-i ajung până la gât, neagră, cu mâneci scurte. Pielea de pe brațe e pătată ca marmura. Își încalzește mâinile ținându-le între picioare. Dau încălzirea la maximum, vreau să simtă imediat căldura. Are fața răvășită, până și la ochi îi este frig. Nu se foiește, nu-și caută locul, rămâne așa, nemișcată, cu spatele ușor depărtat de scaun. Apoi căldura o relaxează, în timp ce mașina aleargă pe banda pustie a autostrăzii. Îi ating vârful nasului.

- Ți-e mai bine?
- Zâmbește și dă din cap.
- Ciao, zic.
- Ciao, răspunde.
- Cum te simți? și îi vâr mâna între picioare.

E un orașel din tuf, cu sensuri unice și săgeți care te trimit mereu la același sens giratoriu. Las mașina într-o parcare. Am rezervat o cameră pe numele ei, am vorbit despre asta. Nu pot risca, la congres participă mulți colegi, va fi și Manlio. Pe stradă mergem la o oarecare distanță unul de celălalt. Italia își face mai multe probleme decât mine, nu știe unde se duce, dar merge țapână. Și-a luat un geamantan pe roți, prea mare pentru atât de puține zile. Merge strâmb trăgându-l pe lângă ea, pe jumătate gol. Eu, în schimb, obișnuit cu călătoriile scurte,duc o geantă de piele, mică, funcțională, elegantă: un cadou de la Elsa. În

dimineata asta nu am burtă, am mai strâns o gaură la curca. Mă simt ușor, bine dispus, un copil plecat în excursie cu școala. Din spate îl ating fundul.

— Pardon, domnișoară.

Ea e serioasă, nu se întoarce să mă privească, știe că este o intrusă. S-a îmbrăcat cu jacheta aceea sărăcăcioasă și cu o fustă mai lungă ca de obicei, silindu-se să nu bată prea tare la ochi.

Primesc imediat cheia. Italia vorbește cu bărbatul de la recepție. Apar doi colegi, ne salutăm.

— Sauna este deja caldă sau trebuie să aștept? o întreb pe fata cu vestă bleumarin care îmi înregistrează cartea de identitate, o scuza să mai rămân acolo. Bărbatul din fața Italiei parcurge cu creionul în mână lista rezervărilor. Ea se întoarce spre mine cu o privire pierdută. Mă apropii.

— Este vreo problemă cu colega mea?

Bărbatul ridică privirea, se uită la mine, apoi îi aruncă o privire ciudată Italiei.

— Încercăm să-i găsim un loc, doamna nu este acreditată.

Are buzele încărcate de ruj, părul ars din cauza decolorării... Se strânge în jacheta sintetică, trage către ea geamantanul prea mare, simte că bărbatul acela o judecă. Privește capul aplecat în spațele tejghelei și poate că regretă deja că a venit.

Traversează holul cu o expresie impertinentă, aproape ostilă. Trăsăturile ei par mai grosolane, pentru că sufletul îi este întunecat. Se apără. Urcăm împreună în lift. Suntem singuri și totuși nu o ating. Mi-e milă de ea, înaintează pe coridor cu tocurele ei strâmbe și mi-e milă de ea. Camerele sunt la același etaj. Nu se vede nimeni. Italia intră în camera mea. Rămâne în picioare fără să privească măcar în jur și își roade mâinile.

Congresul durează patru zile, conferințe, întâlniri, cursuri de perfecționare. Italia nu vrea să iasă din hotel, rămâne în pat să se uite la televizor,

îi comand ceva de mâncare în cameră. Eu cinez în restaurantul hotelului cu alți colegi. Nu mă grăbesc, savurez mâncarea, vorbesc, glumesc. Mă simt invadat de o plăcere subtilă. Ea se află deasupra, ascunsă, gata să-mi alunece în brațe. Mă așteaptă, încuiată pe dinauntru cu cheia. De câte ori bat la ușă, îi aud picioarele goale grăbindu-se pe mocheta. Vorbește în șoaptă, se teme tot timpul că ne poate auzi cineva. Îi pare rău de cealaltă cameră care rămâne goală, a citit prețul afișat pe ușă și s-a înroșit. Nu ia nimic, nici măcar apă din frigider, bea de la robinet, eu mă supăr, dar ea se încâpățânează. Nu iese nici când vin cameristele să curețe camera, se așază într-un colț și le privește. Noaptea ne iubim ore întregi, nu adormim niciodată. Italia își lasă capul să alunece de pe pernă, gâtul îi freamătă, părul îi ajunge pe jos. Este ca și cum ar căuta ceva dincolo de mine, un loc unde să întâlnească o parte rătăcită a ei înseși. Fuge, părți din ea îmi fug dintre mâini. Ochii ei privesc fereastra pe care se reflectă luminile curții interioare a hotelului. Acolo dedesubt se află o fântână arteziană care la o anumită oră este închisă. Italia se ridică din pat să asiste la stingerea ei, îi place șuvoiul acela care încetează să mai curgă. Vorbește puțin, nu cere să aibă un rol, știe că nu este o soție în călătorie de nuntă. *Nu voi ști niciodată câți oameni au iubit-o înaintea mea, dar știu că fiecare dintre ei, prolejdând-o sau răbind-o, a contribuit la plâsmuirea ei, a făcut-o să fie așa cum este.*

În scara următoare ieșim în toată noaptea, lăsăm cheile și ne strecurăm afară din hol. I-am făcut cadou o pereche de pantofi albi, i-am văzut într-o vitrină și i-am luat. Sunt mai mari decât picioarele ei. Italia a pus în vârf puțină hârtie igienică. Tot orașelul este așezat în pantă, străduța după